

Πώς διατηρείται η συζυγική ενότητα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

(1) Οι σύζυγοι καλούνται να συνειδητοποιήσουν πρώτα από όλα ότι ή ανθρώπινη φύση είναι ατελής και συνεπώς απαιτείται «βία φύσεως διηνεκής». Όποιος εισήλθε στο γάμο του με την ψευδαίσθηση της τελειότητας, της δικής του ή του άλλου μέ-λους της συζυγίας, αυτός δυστυχώς πολύ γρήγορα απογοη-τεύτηκε. Διότι παραθεώρησε την κεντρικότερη αλήθεια της χριστιανικής ανθρωπολογίας, ότι ο άνθρωπος έρχεται στον κόσμο με μια προβληματική φύση λόγω της ροπής προς την αμαρτία. Κανείς δεν είναι τέλειος, πού σημαίνει ότι ο καθένας κουβαλά μαζί του και τα καλά αλλά και τα αρνητικά του στοι-χεία. Κατά συνέπεια, όσο πιο γρήγορα αρχίσει ό κάθε σύζυγος να συγκαταβαίνει προς τις υπάρχουσες αδυναμίες του άλλου και να είναι λιγότερο αυστηρός στίς κρίσεις του γι' αυτόν, τό-σο

καλύτερα θα διατηρεί την ψυχραιμία του και θα σφυρηλατεί τη συζυγική ενότητα.

(2) Οί σύζυγοι θα πρέπει έπειτα να κατανοήσουν, αν είναι χριστιανοί, αυτό που τονίστηκε και παραπάνω, ότι εκείνο που συνιστά την αμαρτία και διασπά τη συζυγία και τον ίδιο τον εσωτερικό κόσμο του ανθρώπου είναι ο εγωισμός, το βασικό αίτιο των διαζυγίων. Έτσι ο αγώνας τους θα πρέπει να λάβει συγκεκριμένη κατεύθυνση: να κτυπηθεί -καλύτερα να μεταμορφωθεί- ο εγωισμός με όλα τα παρακλάδια του, τη φιληδονία, τη φιλαργυρία, τη φιλοδοξία. Κι όπως ο μοναχός κάνει τον ίδιο αγώνα μέσα στα πλαίσια βεβαίως της δικής του ζωής, δηλ. προσπαθεί με την εγκράτεια και την παρθενία να κτυπήσει τη φιληδονία, με την άκτημοσύνη να κτυπήσει τη φιλαργυρία, με την υπακοή κυρίως να κτυπήσει τη φιλοδοξία, το ίδιο και ο έγγαμος: στη θέση της υπακοής του μοναχού βάζει την

πακοή των συζύγων, κατά το «ύποτασσομένοι ἀλλήλοις ἐν φόβῳ Χριστοῦ» του αποστόλου Παύλου (Εφ. 5,21), στη θέση της άκτημοσύνης βάζει την κοινοκτημοσύνη, στη θέση της παρθενίας βάζει τη συζυγική παρθενία, ή οποία δεν είναι άλλη από τη συζυγική πιστότητα. Έτσι μεταμορφώνεται ο εγωισμός και γίνεται κατά Χριστόν αγάπη.

(3) Οί σύζυγοι θα πρέπει ιδιαιτέρως να πιστέψουν ότι ή ίδια ή σχέση τους συνιστά την προτεραιότητα τους, σύμφωνα με την προαναφερθείσα σκοποθεοία του γάμου. Συνήθως γίνεται το σφάλμα να δίνεται ή προτεραιότητα στα παιδιά. Κι ορισμένοι μάλιστα σύζυγοι φτάνουν στο σημείο, καλύτερα την κατάντια, να διατηρούν τη συζυγική σχέση τους μόνο μέσω των παιδιών τους. Κι όμως το πρώτο στό γάμο -το τονίσαμε επαρκώς νομίζουμε- είναι ή αλληλοβοήθεια των συζύγων, ή σχέση μεταξύ τους. Τα παιδιά είναι παιδιά του Θεού, για τα οποία συνεργούν οι γονείς προκειμένου να έρθουν στον κόσμο. Και θα έρθει ή στιγμή που τα παιδιά θα φύγουν από τους γονείς, όπως ορίζει και το θέλημα του Θεού: «ένεκεν τούτου καταλήψει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα...». Η συζυγία όμως διατηρείται μόνιμα. Οι σύζυγοι θα μείνουν και πάλι μόνοι στο τέλος. Γι' αυτό και τα μάτια του καθενός συζύγου πρέπει να βρίσκονται διαρκώς πάνω στον άλλον, αυτό που λένε για τους ερωτευμένους ότι «δεν έχει μάτια για άλλον», και με διάθεση αγάπης να προσπαθεί ο καθένας να αρέσει στον άλλον, κατά το λόγο και πάλι του αποστόλου «ό έγγαμος μεριμνά τα του κόσμου πώς αρέσει τη γυναικί», «ή έγγαμος μεριμνά τα του κόσμου πώς αρέσει τω άνδρί» (Α' Κορ. 7,34). Κι εννοείται βεβαίως ότι ή αρέσκεια αυτή δεν εξαντλείται μόνο στα πλαίσια της ψυχικής διάθεσης, αλλά ακόμη και της εξωτερικής εμφάνισης. Σύζυγος κακοντυμένος, βρώμικος, ατημέλητος κινείται έξω από τα όρια της συζυγίας, και ασφαλώς έξω και από αυτό που ζητά ο ίδιος ο λόγος του Θεού.

Οί άγιοι μας είναι πολύ αποκαλυπτικοί στο συγκεκριμένο σημείο και ο λόγος τους για τους εύσεβιστές και ήθικίζοντες ηχεί προκλητικά: «Λόγια αγάπης να της

λες...», συμβουλεύει το σύζυγο για το πώς να συμπεριφέρεται και με τί λόγια να λέει στη σύζυγο του όχι ένας απλός άγιος, αλλά ο μέγιστος οικουμενικός πατέρας και διδάσκαλος της Εκκλησίας Ιωάννης Χρυσόστομος. «Εγώ (να της λες) από όλα τη δική σου αγάπη προτιμώ και τίποτε δεν μου είναι τόσο βασανιστικό ή δυσάρεστο, όσο το να βρεθώ κάποτε σε διάσταση μαζί σου. Κι αν όλα χρειασθεί να τα χάσω, κι αν γίνω φτωχότερος από τον Ίρο, κι αν στους έσχατους βρεθώ κινδύνους, οτιδήποτε κι αν πάθω, όλα μου είναι ανεκτά και υποφερτά, όσο εσύ μου είσαι καλά. Και τα παιδιά τότε μου είναι περιπόθητα, εφόσον εσύ μας συμπαθείς... Ίσως κάποτε σου πει: Ποτέ ως τώρα δεν ξόδεψα από τα δικά σου, έχω ακόμη τα δικά μου, πού μου ὀδωσαν οι γονείς μου. Τότε πες της: Τί λες, καλή μου; Έχεις ακόμη τα δικά σου; Ποια λέξη μπορεί νάναι χειρότερη από αυτή; Σώμα δεν έχεις πια δικό σου κι έχεις χρήματα; Δεν είμαστε δύο σώματα μετά το γάμο, αλλά γίναμε ένα. Δεν έχουμε δύο περιουσίες, αλλά μία... Όλα δικά σου είναι, κι εγώ δικός σου είμαι, κορίτσι μου. Αυτό με συμβουλεύει ο Παύλος λέγοντας ότι ο άνδρας δεν εξουσιάζει το σώμα του, αλλά ή γυναίκα. Κι αν δεν έχω εγώ εξουσία στο σώμα μου αλλά εσύ, πόσο μάλλον δικά σου είναι τα χρήματα... Ποτέ να μην της μιλάς με πεζό τρόπο, αλλά με φιλοφροσύνη, με τιμή, με αγάπη πολλή. Να την τιμάς και δεν θα βρεθεί στην ανάγκη να ζητήσει επαίνους άλλου, αν έχει τους δικούς σου. Να την προτιμάς από όλους για όλα, για την ομορφιά, για τη σωφροσύνη της, και να την εγκωμιάζεις. Να κάνεις φανερό ότι σ' αρέσει ή συντροφιά της κι ότι προτιμάς να μένεις στο σπίτι για να είσαι μαζί της, από το να βγαίνεις στην αγορά. Από όλους τους φίλους να την προτιμάς, και από τα παιδιά πού σου χάρισε, κι αυτά εξαιτίας της να τα αγαπάς» {Εις την προς Έφεσίους 20, ΡG 6,146, κατά μετάφραση Παν. Νέλλα}.

(4) Τέλος ένα βασικό στοιχείο πού ενισχύει ιδιαίτερα τη συζυγική ενότητα και προλαμβάνει κάθε είδους διάσπαση είναι και ή ύπαρξη του πνευματικού στη ζωή του ζεύγους. Είναι αυτονόητο ότι το χριστιανικό ζευγάρι και προσεύχεται και μετέχει των αχράντων μυστηρίων και προσπαθεί να οδεύει με βάση τις εντολές του Κυρίου. Αξιοποιεί όμως στο έπακρο και την παρουσία του πνευματικού, με την έννοια ότι όχι μόνο τον έχει για την εξομολόγηση των αμαρτιών, αλλά και για τη βοήθεια του στις περιπτώσεις πού κάποιο πρόβλημα απειλεί τη γαλήνη και την ισορροπία της συζυγίας. Όπως το έλεγε και ο γέρον Παΐσιος: «Το ζευγάρι για τα προβλήματα του έχει τον πνευματικό». Η ταπείνωση αυτή των συζύγων -να θέτουν υπό την κρίση του πνευματικού το σοβαρό εννοείται κάποιες φορές πρόβλημα τους, και όχι το οποιοδήποτε πού καλούνται με ευθύνη να αντιμετωπίσουν οί ίδιοι- θεωρείται από τα πιο βασικά εργαλεία διατηρήσεως της συζυγικής ενότητας, γιατί τότε ιδιαιτέρως επεμβαίνει ο Θεός και φωτίζει τον πνευματικό. Είναι βεβαίως ευνόητο ότι προϋποτίθεται για την αξιοποίηση του πνευματικού ή ύπαρξη κοινού πνευματικού. Χωρίς να θέλουμε να άπολυτοποιήσουμε τα πράγματα στο

σημείο αυτό, θα πρέπει ωστόσο να πούμε ότι το καλύτερο για την πορεία του ζευγαριού είναι ή επιλογή καί από τους δύο συζύγους του ίδιου πνευματικού. Διότι αυτός θα γνωρίζει καί τους δύο καί θα μπορεί να δίνει τις ορθότερες συμβουλές καί κατευθύνσεις σ' αυτούς.

Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Θα ήταν παράλειψη να μη θίγαμε τέλος για λίγο καί τη διάσταση αυτή: οί σύζυγοι πού προσπαθούν να διακρατούν την ενότητα μεταξύ τους διασφαλίζουν την καλύτερη ατμόσφαιρα για το αρμονικό μέγλωμα των παιδιών τους. Δεν υπάρχει σπουδαιότερη παιδαγωγία των γονιών προς τα τέκνα τους από την αγάπη πού καλλιεργούν μεταξύ τους. Πανικοβάλλονται πολλές φορές οί γονείς γιατί δεν είναι -λένε- ιδιαίτερα καταρτισμένοι στίς διάφορες παιδαγωγικές θεωρίες. Πολλοί από αυτούς αγοράζουν διαρκώς βιβλία προς ενημέρωση, πηγαίνουν σε ψυχολόγους, προκειμένου να βοηθήσουν τα παιδιά τους. Μα, χωρίς κανείς να θέλει να υποβαθμίσει τη συμβολή των παιδαγωγών καί των ψυχολόγων, ή σημαντικότερη συμβολή είναι ή αγάπη καί ή ενότητα των γονιών μεταξύ τους. Δεν είναιί τυχαίο ότι όλοι οί σύγχρονοι μεγάλοι γέροντες, σαν τον π. Πορφύριο καί τον π. Πάισιο, τόνιζαν ότι ή ομαλή ανάπτυξη του παιδιού εξαρτάται απολύτως από την ποιότητα της σχέσης των γονιών μεταξύ τους. «Να μη σας δουν ποτέ τα παιδιά σας να μαλώνετε μπροστά τους», ήταν ή συμβουλή για παράδειγμα του γέροντα Πορφυρίου προς τους γονείς.

Ή συζυγική ενότητα λοιπόν συντελεί όχι μόνο στην προαγωγή των 'ίδιων των συζύγων, αλλά καί των παιδιών καί κατ'επέκταση καί της κοινωνίας, αφού είναι γνωστό ότι ισορροπημένα παιδιά αποτελούν το εχέγγυο της ισορροπημένης αυριανής κοινωνίας. Συνεχώς επιβεβαιώνεται άλλωστε ότι τίςπερισσότερες φορές πίσω από τίς εγκληματικές μορφές της κοινωνίας κρύβονται ταραγμένα παιδικά χρόνια λόγω διαλυμένης οικογένειας. Κι ακόμη στα σχολεία: πίσω από κάθε ιδιαίτερη παρεκτροπή άτακτων μαθητών κρύβεται συνήθως μια προβληματική σχέση των γονιών. Γι' αυτό καί όλοι οέ άγιοι μας πρέσβευαν ότι αν θέλουμε να βοηθήσουμε τα παιδιά μας, πρέπει οί γονείς λίγο στα σοβαρά να αναλάβουμε τον αγώνα του προσωπικού μας αγιασμού.

Του πρωτοπρεσβύτερου Γεωργίου Δορμπαράκη

Πηγή: orthodoxigynaika.blogspot.gr